

עת"א 32625/06/15 - אלי אלבז נגד מדינת ישראל - שירות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

15 יולי 2015

עת"א 32625-06-15 אלבז(אסיר) נ'

מדינת ישראל

בפני הרכב כב' השופטים:

י. גריל, שופט בכיר (אב"ד)

ש. שטמר, שופטת בכירה

ס. ג'וסטי, שופט

העותר:

אלי אלבז (אסיר)

ע"י ב"כ עו"ד צבי אבנן ואח'

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל - שירות בתי הסוהר באמצעות פרקליטות מחוז

חיפה - פלילי

ע"י ב"כ עו"ד גב' ע. אייזינגר

החלטה

א. בפנינו עתירתו של העותר, אלי אלבז, יליד 1982 (להלן: "**העותר**"), כנגד החלטת ועדת השחרורים (בראשות כב' השופט (בדימוס) עמירם שרון (להלן: "**הוועדה**") מיום 14.6.15, לפיה נדחתה בקשתו של העותר לשחרור מוקדם ממאסר לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001 (להלן: "**החוק**").

ב. העובדות הצריכות לענין הינן בתמצית אלה:

העותר הורשע לפי הודאתו ב-ת"פ 10516-05-14, של בית משפט השלום טבריה בארבעה אישומים בגין החזקת סם שלא לצריכה עצמית בלבד (סעיף 7 (א) + (ג) של פקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "**הפקודה**"), סחר בסם מסוכן לפי סעיף 13 + סעיף 19 א' של הפקודה, קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, (להלן "**חוק העונשין**"), הסתייעות ברכב לביצוע פשע, לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה התשכ"א -1961, עסקה אחרת בסם מסוכן, לפי סעיף 13 + סעיף 19 א' של הפקודה, שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 של חוק העונשין, וכן תיווך בסחר בסם מסוכן לפי סעיף 14 + סעיף 19 א' של הפקודה.

ג. בגזר דין מיום 19.1.2015, נדון העותר ל-22 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו החל מיום 17.4.14, מאסר על תנאי של 12 חודשים והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים לא יעבור העותר עבירה מסוג פשע בפקודה, וכן מאסר על תנאי של 6 חודשים והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים לא יעבור עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, הסתייעות ברכב לביצוע פשע, שיבוש מהלכי משפט, או עבירה

מסוג עוון אשר בפקודה.

בנוסף נפסל העותר מלנהוג ברכב מנועי ו/או להחזיק ברשיון נהיגה למשך 30 חודשים, וכן חולט הרכב לטובת אוצר המדינה.

ד. מועד שחרורו של העותר לאחר שני שליש מתקופת המאסר: 2.6.15, ולאחר ריצוי מלוא התקופה תוך קיצור מנהלי: 12.1.16.

ה. ביום 14.6.15 התקיים דיון בפני הוועדה וניתנה החלטה הדוחה את בקשת העותר לשחרור מוקדם ממאסר, מששוכנעה כי יש ממש בטענות ב"כ המדינה בדבר מסוכנותו של העותר.

הוועדה מציינת, כי זהו מאסרו השני של העותר. במאסרו הקודם שוחרר העותר בשחרור מוקדם, אך בכל זאת שב לסורו.

ו. הוועדה מפנה לאישום הראשון, בין ארבעת האישומים שיוחסו לעותר על פי כתב האישום המתוקן, ובו מתואר כי העותר החזיק ביחד עם נאשם מס' 2, בצוותא, בסם מסוכן מסוגים שונים, ובין היתר, קוקאין, שלא לצריכתם העצמית בלבד, בתוך צינור ניקוז באחד מרחובות טבריה (להלן: "**מקום המסתור**").

העותר נהג להגיע למקום המסתור, ולהוציא ממנו מנות סם לצורך מכירתו לאחרים, כמתואר בכתב האישום.

ביום 18.4.14, לאחר מעצרו של העותר, נתפסו במקום המסתור חמש אריזות של סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל כולל של 1.83 גרם נטו.

הוועדה הגיעה למסקנה, כי תיאור זה של הליך הסחר בסמים מצביע על פעילות אינטנסיבית, מסוכנת ומתמשכת של סחר בסמים קשים, ובהם קוקאין.

בנוסף, גם בעברו עסק העותר בסחר בסם מסוכן.

בכל האמור לעיל מצאה הוועדה חיזוק לטענת ב"כ המדינה בדבר מסוכנותו של העותר והוסיפה, כי זהו מאסרו השני של העותר כשבמהלך מאסרו הנוכחי לא עבר כל הליכי שיקום או גמילה.

ז. מוסיפה הוועדה, שגם מנוסח ההרשעה ניתן ללמוד, למעשה, שהעותר עסק גם בסחר בסמים וגם השתמש בהם, הוועדה אף עיינה בתכנית השיקום הפרטית שהוכנה לבקשת העותר, אך סברה, כי תכנית זו אינה מאיינת את מסוכנותו, מה גם שההלכה היא שעל אסיר החפץ בשחרור מוקדם להתחיל הליכי

שיקום בין כתלי הכלא, מה שלא נעשה בעניינו של העותר.

לבסוף הגיעה הוועדה למסקנה לפיה שחרורו המוקדם של העותר ימשיך לסכן את שלום הציבור, ולפיכך נדחתה בקשתו.

ח. על החלטתה זו של הוועדה מלין בפנינו העותר בעתירתו. לטעמו, חורגת החלטתה של הוועדה ממתחם הסבירות, דבר המחייב התערבותו של בית משפט זה.

נטען בעתירה, שהעותר אכן הורשע בעבירות סחר בסמים, אך מדובר בעבירות שהתרחשו במהלך ימים ספורים, ולכן לא היה בסיס למסקנתה של הוועדה לפיה מדובר ב"פעילות איטנסיבית, מסוכנת ומתמשכת של סחר בסמים קשים.....".

מדגיש העותר, שבית משפט השלום ציין בגזר דינו שמעשיו של העותר התפרסו על פני ימים בודדים, ומכאן שמדובר באירוע אחד המורכב ממספר מעשים שהינם חלק מתכנית עבריינית אחת, ולכן אף נקבע מתחם ענישה הולם אחד.

ט. גם לא היה מקום, כך נטען, לייחס לעותר אופי רצידיוויסטי הואיל והרשעתו הקודמת (ומאסרו היחיד עד כה) היתה בשנת 2006, כשנדון העותר ל-14 חודשי מאסר בפועל, ממנו שוחרר שחרור מוקדם בדצמבר 2006. מאז שחרורו ממאסר, ובמשך למעלה משבע שנים, לא נפתחו כנגד העותר תיקים כלשהם, ובוודאי שלא הורשע בעבירה כלשהי עד ההרשעה נשוא העתירה כאן.

מכאן מבקש העותר שנלמד, כי שיקומו לאחר שחרורו המוקדם ממאסרו הקודם נשא פרי וכי הוא התנהל באורח נורמטיבי במשך שנים לא מעטות עד שבוצעו המעשים בגינם הוא נותן את הדין במאסרו הנוכחי.

י. עוד נטען בעתירה, שהוועדה לא נתנה את דעתה על כך שאין עבירות משמעת לחובת העותר לאורך תקופת מאסרו, ואין מידע מודיעיני כלשהו בעניינו של העותר, המסווה לקטגוריה ב/1, וההתנגדות היחידה של משטרת ישראל לשחרורו נובעת מסוג העבירה בה הורשע.

יא. עוד נטען בעתירה, ששגתה הוועדה משקבעה שהיה על העותר לעבור בבית הסוהר טיפול גמילה. אישום מס' 3 מתייחס לאירוע במסגרתו בלע העותר מספר מנות סם אותן פלט במעצר (במהלך החקירה) ובאותו שלב טען העותר כי מדובר בסמים לשימוש העצמי.

המשטרה והפרקליטות לא האמינו לעותר וטענו, כי מדובר בסם שנועד למטרות סחר, ואכן הודה העותר בכתב אישום מתוקן בעבירות של סחר והחזקה שלא לשימוש עצמי, תוך שהתוודה כי טענתו שמדובר בסם לשימוש עצמי נועדה לסייע לו בשלב החקירה, טענה שאותה זנח בהמשך.

י"ב. כמו כן נטען בעתירה, שבדיקה נרקולוגית שבוצעה לעותר בין כתלי הכלא העלתה תוצאות שליליות.

לכן, כך טוען העותר, עמדת המשטרה והפרקליטות כמו גם תוצאת הבדיקה בבית הסוהר, תומכות בטענתו כי אינו משתמש בסמים ואינו זקוק להליך גמילה.

שב"ס, כך נטען, הציע לעותר לעבור הליך גמילה לו אינו זקוק, ומשסירב, נדחתה בקשתו לתכנית טיפולית שיקומית מטעם הרשות לשיקום האסיר.

לכן בחר העותר, כי תוכן עבודתו תכנית טיפולית שיקומית של מרכז "התחלה חדשה". המדובר, לטענת העותר, בתכנית רצינית שעתידיה לטפל באופן ראוי במסוכנות הנשקפת מן העותר, ומכילה הליך טיפול פרטני, תכנית תעסוקתית בפיקוח, בדיקות שתן לגילוי סמים, ומחויבות לדווח לוועדת השחרורים על כל הפרה, וכן לעדכן בהתקדמות.

י"ג. לדעת העותר שגתה הוועדה בקביעתה, כי תכנית השיקום אינה מאיינת את מסוכנותו של העותר וכי היה על העותר להתחיל בהליכי שיקום או גמילה בין כתלי הכלא כתנאי מוקדם לשחרורו.

העותר מפנה בענין זה לפסק הדין שניתן ב-עת"א (מחוזי חיפה) 47908-01-15 **יאיר בלילתי נגד ועדת השחרורים** (מיום 16.2.05).

לטענת העותר החלטת הוועדה בענייננו לקונית ביותר ומתעלמת ממרבית טענותיו מבלי שניתן משקל ראוי למכלול השיקולים המצדיקים שחרור מוקדם שלו ולכן היא חורגת ממתחם הסבירות.

עד כאן תמצית הטענות שבעתירה.

י"ד. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 9.7.15 שמענו את טיעוניהם של ב"כ שני הצדדים.

ב"כ העותר חזר וציין את טיעונו ונימוקיו כפי שפורטו בעתירה, ושוב חזר והדגיש שהעותר שיקר עת אמר במהלך חקירתו, שהסמים שנפלטו מגופו היו לצריכה עצמית, דבר שנעשה על ידי העותר כדי להקל על עצמו בחקירה נוכח הפער בין ההתייחסות לצריכה עצמית לבין ההתייחסות לשימוש בסמים **שלא** לצריכה עצמית.

ב"כ העותר חזר וציין, שההליך הטיפולי שהוצע לעותר בין כתלי הכלא הוא הליך של גמילה, בעוד שהעותר נקי מסמים ובדיקות השתן שלו נקיות.

יחד עם זאת בתכנית הגמילה הפרטית משולבות בדיקות שתן פתאומיות לא מתואמות, ואין המדובר בתכנית

שיקום לנגמל מסמים.

ט"ו. ב"כ המשיבה ציינה בתגובתה, שאילו מדובר היה רק בשאלה האם העותר צורך או אינו צורך סמים ייתכן והיתה משתכנעת מטיעונו של ב"כ העותר אלא שבעברו של העותר, לפי גיליון ההרשעות הקודמות 18 עבירות של שבל"ר, תקיפת שוטרים וכו', ובגזר הדין (שאותו מרצה העותר כיום) צוין שהעותר לא השתקם.

הגם שרשינו של העותר נפסל פעמיים בעבר הוא לא היסס מלעשות שימוש ברכב לביצוע עבירות בסם המסוכן.

ט"ז. עוד ציינה ב"כ המשיבה, שכבר ניתנה לעותר הזדמנות קודמת בשנת 2006, כששחרר אז שחרור מוקדם ממאסרו הקודם.

כמו כן ציינה ב"כ המשיבה, שהעותר אישר בתקופת מאסרו שהיה לו מספר מועט של התנסויות בקוקאין במהלך חייו (טופס 903, נספח ה' לעתירה).

י"ז. עוד הוסיפה ב"כ המשיבה, שאין כל אינדיקציה לכך שהיה איזשהו תהליך בתקופת מאסרו הנוכחית של העותר שיהא בו כדי להצביע על כך שהעותר איננו מסוכן כיום, מבין את חומרת מעשיו, שינה מדרכיו העברייניות, וזכאי לאמון הוועדה על מנת שמועד שחרורו יוקדם.

י"ח. ב"כ העותר הצביע בתשובתו על כך שמה שהוגדר כ"פעילות אינטנסיבית בסמים" התמקד בארבעה ימים בלבד.

כמו כן הדגיש, שמאז שחרורו של העותר ממאסרו הקודם ועד לעבירות הנוכחיות חלפו 7.5 שנים בהן לא נרשמה כל עבירה לחובתו של העותר, ואפילו לא נחקר במשטרה, ומה גם שהתנהגותו בכלא היא ראויה, וללא כל עבירות משמעת.

י"ט. ב"כ העותר חזר והדגיש, כי העובדה שאסיר לא השתלב בהליך טיפולי בכלא ומבקש להשתלב בהליך כזה במסגרת השחרור שלו אינה צריכה למנוע ממנו להשתחרר שחרור מוקדם.

כמו כן הוסיף, שלא ניתן להשיג לעולם רמת וודאות של 100% שלא תהא כל מסוכנות בשחרורו המוקדם של אסיר.

ב"כ העותר חזר על כך, שתכנית השיקום הפרטית המוצעת על ידי העותר טובה וראויה ותוציא את העותר במצב

טוב יותר לחברה, שאם לא כן ישתחרר העותר מן הכלא בעוד מספר חודשים מבלי שעבר שיקום, וישוב לביתו באותו מצב שבו נכנס לבית הסוהר.

עד כאן תמצית טיעוניהם בעל פה של ב"כ שני הצדדים בפנינו.

כ. לאחר שנתנו דעתנו לעובדות כתב האישום המתוקן שבהן הודה העותר, גזר דינו המפורט של בית משפט השלום בטבריה, גליון ההרשעות הקודמות, ושאר המסמכים הרלוונטיים שבתיק, נימוקי העתירה, וטיעוניהם בעל פה של ב"כ שני הצדדים, מסקנתנו היא שדין העתירה להידחות.

כ"א. נקדים ונדגיש, כי ראוי לזכור ולשנן מושכלות יסוד של ההלכה המשפטית הנוהגת, דהיינו: אין לאסיר זכות קנויה להשתחרר ממאסרו בתום ריצוי שני שלישים מתקפת המאסר.

בנוסף: לוועדת השחרורים שיקול דעת רחב ביותר ורק במקרה נדיר יתערב בית המשפט ויחליפו בשיקול דעתו, וזאת רק במקרים שקמה עילה המצדיקה התערבות על פי כללי המשפט המנהלי.

אנו מפנים לדברי כב' המשנה לנשיאה (בדימוס) השופט א. ריבלין ברע"ב 3686/10 **גנאמה נ' ועדת השחרורים**, בפסקה 8 (9.12.2010):

"בבואה לשיקול את עניינם של המבקשים, יצאה הוועדה מהנחה לפיה אין לאסיר זכות קנויה לשחרור מוקדם, ותנאי לשחרור מוקדם הוא כי על האסיר להוכיח שהוא ראוי להשתחרר, וכי שחרורו לא יסכן את שלום הציבור. הוועדה הגיעה לכלל מסקנה כי המבקשים לא הוכיחו את קיומם של שני התנאים הללו. בבחינת עניינם של המבקשים התחשבה ועדת השחרורים במגוון רחב של שיקולים, הנוגעים הן לנסיבות הפרטניות של המבקשים, כגון מסוכנותם וחומרת מעשיהם, הן לשיקולים רחבים יותר כגון הפגיעה באמון הציבור שעשויה להיגרם כתוצאה משחרור המבקשים. החלטתה של הוועדה מנומקת ושקולה, והיא מבוססת היטב על החוק ועל הפסיקה לעניין שחרור מוקדם ממאסר. יודגש כי בית המשפט המחוזי בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים אינו פועל כערכאת ערעור על החלטת הוועדה, אלא הוא בוחן את החלטת הוועדה כהחלטה מינהלית, ומכאן שהתערבותו של בית המשפט תיעשה רק במקרים בהם קמה עילה מאלה המאפיינות את המשפט המינהלי כנגד החלטת הוועדה. על בית המשפט לשמור על מרחב של שיקול דעת לוועדה בהחלטתה לגבי שחרור אסירים, ולהתערב בהחלטותיה רק אם הן לוקות בחוסר סבירות קיצוני (ראו בין השאר: ע"א 2/83 ועדת השחרורים נ' אסיאס, פ"ד לז(2) 688 (1983); בג"ץ 89/01 הוועד הציבורי נגד עינויים נ' ועדת השחרורים, פ"ד נה(2) 838, 871 (2001); רע"ב 4570/02 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(5) 236 (2002))."

כ"ב. כמו כן מפנים אנו לדבריו של כב' השופט (בדימוס) י. טירקל ברע"ב 9837/03 **גרסיה נ' ועדת**

השחרורים, פ"ד נח(2) 326, (2004):

"החלטתה של ועדת השחרורים שלא לשחרר אסיר על-תנאי נבחנת לאורן של שתי הנחות יסוד: האחת - כי אין לו לאסיר זכות קנויה להשתחרר ממאסרו בתום ריצוי שני שלישים מתקופת המאסר; השנייה - כי לוועדת השחרורים שיקול-דעת כה רחב, עד ש..."...יהיה זה מקרה נדיר ביותר שבית-המשפט הזה ימצא לנחוץ להתערב בסמכותה..." (דברי הנשיא אולשן בבג"ץ 239/59 דדון נ' ועדת השחרורים של נציבות בתי-הסוהר [8], בעמ' 2030. עוד ראו, בין היתר: בג"ץ 288/61 פלוני נ' ועדת השחרורים [9]; עבג"ץ 1/82 ועדת השחרורים נ' אדרי [10]; בג"ץ 287/82 היועץ המשפטי לממשלה נ' ועדת השחרורים [11]; עע"א 2/83 ועדת השחרורים נ' אסיאס (להלן - עניין אסיאס [12]); עע"א 2/87 ועדת השחרורים נ' סויסה [13]; בג"ץ 4681/97 היועץ המשפטי לממשלה נ' ועדת השחרורים - גוש צפון [14]; בג"ץ 3959/99 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' הוועדה לענין בעונש [15]; א' שרון שחרור מוקדם ממאסר [48], בעמ' 77, 153, 155)."

כ"ג. בבואנו לבחון את החלטתה של הוועדה, בשים לב להלכה המשפטית הנוהגת, מסקנתנו היא שאין כל הצדקה להתערבותנו בהחלטה זו.

ב"כ העותר עוה"ד גיא אבנון עשה כל שביכולתו על מנת לשכנענו להתערב בהחלטתה של הוועדה, אך אנו סבורים שאין כל עילה לכך.

רבות טען ב"כ העותר, הן בנימוקי העתירה שבכתב, והן בטיעוניו בעל פה בפנינו, בשבחה של התכנית השיקומית הפרטית המוצעת ועל העוול שנגרם לעותר משנדחתה בקשתו לתכנית טיפולית שיקומית מטעם הרשות לשיקום האסיר, הואיל וסירב לעבור הליך גמילה מסמים, בשעה שלטעמו אין הוא זקוק כלל לגמילה כזו, והבדיקה הנרקולוגית שנערכה לו היתה שלילית.

כ"ד. נציין, כי לא נוכל לקבוע שהצעת שב"ס שהעותר יעבור הליך גמילה בין כתלי הכלא היתה משוללת כל בסיס וקלוטה מן האויר.

הרי אין מחלוקת על כך שכאשר נעצר העותר בגין העבירות נשוא הדיון, נפלטו מגופו בבית המעצר מספר מנות סם אותן בלע, ואזי טען העותר כי אלה היו לצריכתו העצמית.

אכן, כיום טוען העותר, שהוא שיקר אז על מנת להקל עליו בחקירה, שהרי הוא נחשד בהחזקת סמים שלא לצריכתו העצמית בלבד (ובכך אכן הודה בסופו של דבר), אלא שיש לקבל בקב של חומטין את דבריו של מי שמעלה את טענותיו בהתאם לאינטרס הנוח ביותר מבחינתו, דהיינו, שטענותיו "מתגמשות" לפי מהלך העניינים, וברור שכיום נוח לעותר לטעון שכלל אינו זקוק לגמילה.

כ"ה. אין פלא איפוא שבמסמך העובדת הסוציאלית של בית סוהר כרמל מיום 20.4.15 נכתב:

"אבחון נרקולוג מיום 15.3.15 ללא צורך בהתערבות בתחום הנרקולוגי. עם זאת, לאור דיווחי הסותרים בענין השימוש בסמים ולאור עבירת הסמים אותה ביצע מומלץ לשלבו בהליך גמילה משמעותי".

(ההדגשה שלנו) .

כ"ו. עוד נכתב במסמך הרשות לשיקום האסיר מיום 19.4.15:

"..... האסיר דיווח על שימוש בסמים בתחילת מאסרו ובהמשך שינה את גירסתו, כך שאין לו בעיה של שימוש בסמים אלא הבעיה שלו היא סחר בסמים, כסף קל והתחברות עם חברה שולית.... בעקבות הצהרות סותרות של האסיר לגבי הטיפול, ומכיוון שעדיין הוא לא עבר טיפול כראוי בכותלי הכלא, אני מציע לו שיעבור טיפול גמילה בחדר ל"ב, ובמידה והוא ישתלב בטיפול נוכל לבדוק בהמשך את התאמתו לתכנית רש"א. כיום הוא לא נמצא מתאים לבניית תכנית רש"א".

כ"ז. במסמך בית הסוהר כרמל, מיום 10.3.15, צוין בדו"ח הסוציאלי לוועדת השחרורים, בין היתר:

".... עם קבלתו בביס"ר כרמל, שלל התמכרות לסמים, על אף עבירות הסמים שיוחסו לו, דיווח על מספר התנסויות בקוקאין במהלך חייו, שולל ההתמכרות. טוען כי דווח על התמכרות על מנת להפחית את כתב האישום ולהימנע מהרשעה בתחום הסחר בסמים...".

כאמור כבר לעיל, לא ניתן לקבוע שהצעת שב"ס שהעותר יעבור טיפול גמילה בין כתלי הכלא משוללת בסיס.

כ"ח. איננו רואים מקום להאריך דיון בסוגיה זו הואיל ומקובלים עלינו דברי ב"כ המשיבה בדיון בפנינו מיום 9.7.15, עמ' 2 לפרוט':

"אם היה מדובר רק בשאלה אם העותר צורך או לא צורך סמים, אולי הייתי משתכנעת מדבריו של חברי, אבל בעברו יש 18 עבירות....".

פשיטא, שעל וועדת שחרורים להביא בחשבון, בין השאר, את העבירה בגינה נושא האסיר עונש מאסר, לרבות נסיבות ביצועה, סוגה, חומרתה, היקפה ותוצאותיה (סעיף 9 (1) של החוק), כמו גם את **הרשעותיו הקודמות של האסיר**, מספרן תכיפותן, סוגי העבירות בהן הורשע, חומרתן, נסיבות ביצוען, תוצאותיהן, היקפן ותקופות

המאסר שנשא בשלהן (סעיף 9 (3) של החוק).

בנוסף, על הוועדה להביא בחשבון, בין השאר, גם דיונים קודמים בוועדות בעניינו של האסיר וההחלטות בהם (סעיף 9 (4) של החוק).

כ"ט. סעיף 3 של החוק קובע:

"... ואולם לא תשחרר ועדת השחרורים אסיר כאמור, אלא אם כן שוכנעה כי האסיר ראוי לשחרור וכי שחרורו אינו מסכן את שלום הציבור".

(ההדגשה שלנו).

ל. במקרה שבפנינו תמימי דעים אנו עם הוועדה במסקנתה, כי שחרורו המוקדם של העותר עלול להמשיך ולסכן את שלום הציבור.

איננו סבורים שנפל פגם כלשהוא בשיקול דעתה של הוועדה.

ל"א. העותר הורשע בגזר הדין מיום 19.1.15 בעבירות חמורות של החזקת סם (קוקאין) שלא לצריכה עצמית בלבד, סחר בסם מסוכן, עסקה אחרת בסם, וכן תיווך בסחר בסם מסוכן (חשיש), ולרבות גם עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, הסתייעות ברכב לביצוע פשע, עבירות שבוצעו על פני 4 ימים מ-14.4.14 עד 18.4.14. כמפורט בארבעת האישומים נשוא כתב האישום המתוקן.

ל"ב. לא נעלמה מעינינו טענת הסניגור ולפיה, מאז שחרורו המוקדם של העותר ממאסרו הקודם ועד לעבירות הנוכחיות חלפה תקופה של 7.5 שנים בהן לא נזקפה כל עבירה לחובת העותר ומכאן, כך נטען, שהעותר השתקם, ולכן ראוי גם הפעם לאפשר את שחרורו המוקדם ובכך לקדם את שיקומו.

ל"ג. דא עקא: עיון בגזר דינו המפורט והמנומק של בית משפט השלום, שהטיל על העותר את 22 חודשי המאסר בפועל מעלה, כי גם בפניו הועלתה הטענה לפיה עלה העותר על דרך המלך והשתקם מאז סיים לרצות את מאסרו הקודם בשנת 2007, ואולם בית משפט השלום הגיע למסקנה שונה ואלה דבריו (עמ' 31 לפרוט):

"יתרה מכך, עיון בעובדות כתב האישום המתוקן מלמד על דרך פעולה עבריינית מצד נאשם מס' 1 אשר דואג מבעוד מועד למלאי סמים נגיש לכל עת, מתאם טלפונית עסקאות סמים אשר

בכוונתו לבצע, עוסק בתיווך עסקה בסם, ומוכר בעצמו סם ממכר וקשה בשתי הזדמנויות כל אלו מלמדים כי הנאשם לא השתקם אלא שרוי כל כולו בהתנהגות עבריינית חמורה ומזיקה".

(ההדגשה שלנו).

למסקנה זו אין בידינו אלא להצטרף.

ל"ד. עיון בגליון ההרשעות הקודמות מעלה, כי הסתבכותו של העותר עם החוק החלה בהיותו כבן 15 משנדון ביום 2.9.97, בעבירת שבל"ר ונטישה.

כשלוש שנים מאוחר יותר, ביום 3.10.00, נדון העותר בבית המשפט לנוער פעם נוספת בעבירות שבל"ר ונטישה, ונהיגת רכב מנוע ללא רשיון.

לא חלפו אלא שלוש שנים נוספות והעותר נדון ביום 27.4.03 בעבירות של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, איומים, הפרעת שוטר במילוי תפקידו, העלבת עובד ציבור, החזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית, וכן יצוא, יבוא, מסחר הספקת סמים מסוכנים, וכן התנהגות פרעוה במקום ציבורי.

על העותר הוטל באותו מקרה צו מבחן לתקופה של 36 חודשים. חלפה תקופה נוספת של שלוש שנים וביום 27.6.06 נדון העותר ל-14 חודשי מאסר בפועל בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

ל"ה. עולה מן האמור לעיל, שהעותר חזר לבצע עבירות גם כאשר בית המשפט הסתפק בהטלת צו מבחן (גזר דין מיום 27.4.03). גם לאחר שבית המשפט גזר על העותר עונש מאסר בפועל (27.6.06) לתקופה לא קצרה, לא הפיק העותר את הלקח הנדרש והגם שזכה במאסרו הקודם לניכוי שליש מתקופת המאסר חזר לבצע עבירות חמורות שבגין הוא מרצה כיום את עונש המאסר.

ל"ו. נוכח הרשעותיו הקודמות של העותר כמפורט לעיל, ונוכח דבריו המפורשים של בית משפט השלום בגזר דינו מיום 19.1.15, דהיינו, שאת עבירות הסמים החמורות נשוא הדיון ביצע העותר תוך תכנון מוקדם באופן מובהק (במובחן מעבירות סמים "ספונטניות" ומזדמנות) (עמ' 29 לפרוט'), וכי העותר לא השתקם לאחר שחרורו המוקדם ממאסרו הקודם, והוא "שרוי כל כולו בהתנהגות עבריינית חמורה ומזיקה", תמימי דעים אנו עם הוועדה כי שחרורו המוקדם של העותר ימשיך לסכן את הציבור.

ל"ז. ב"כ העותר מפנה בנימוקיו (סעיף ט"ו) לפסק הדין שניתן בעת"א (מחוזי חיפה), 47908-01-15 **בלילתי נגד ועדת השחרורים** (מיום 16.2.05), (להלן: "**ענין בלילתי**"), בהפנותו, בין היתר, לרמת השכנוע

הדרוש, לפי אותו פסק דין, בנוגע למסוכנות הנשקפת מאסיר משוחרר.

נכתב, שם, בעמ' 7:

"כאשר מדובר באסירים המרצים מאסרים בגין עבירות שבבסיסם דפוס עברייני מובהק נראה כי קיים קושי לקבוע כי בכל מקרה לא קיים סיכון משחרורם המוקדם, אין מדובר בוודאות מוחלטת, שאותה ככל הנראה, רק במקרים חריגים שבחריגים ניתן לקבוע אלא ברמת מסוכנות שוועדת השחרורים סבורה כי ניתן לאיין בתכנית פיקוח נאותה על האסיר המשוחרר.....".

(ההדגשה שלנו).

ל"ח. מקובלים גם עלינו הדברים הנ"ל שנכתבו בענין **בלילתי**, ואולם, בענייננו, ונוכח כל אשר פירטנו לעיל, רחוקים אנו **עד מאד** מרמת שכנוע כלשהו בדבר העדר מסוכנות אם ישוחרר העותר שחרור מוקדם.

ל"ט. נוסף ונציין, שאף נתנו דעתנו לתכנית השיקום הפרטית שהונחה בפני הוועדה.

גם אנו סבורים, כדעת הוועדה, שאין בתכנית המוצעת (עמ' 8-9 של חוות הדעת מיום 19.5.15) כדי לאיין את מסוכנותו של העותר.

מ. על יסוד כל האמור לעיל אנו דוחים את העתירה.

ניתנה היום, כ"ח תמוז תשע"ה, 15 יולי 2015, בהעדר הצדדים.

בהסכמת באי כח הצדדים תמציא להם המזכירות החלטה זו.

אל ב"כ העותר עוה"ד גיא אבנון יש להמציא את ההחלטה בפקס.

ס. ג'יוסי, שופט

ש. שטמר, שופטת
בכירה

י. גריל, שופט בכיר
[אב"ד]

הוקלד על ידי ר.ס.